

Старший викладач
ВІКТОР СЕРГІЙОВИЧ КУРИЛО –
НОВАТОР-ЕРУДИТ

(До 85-річчя від дня народження)

Віктор Сергійович Курило народився 10 грудня 1932 р. у м. Охтирка Сумської області. Батько, Курило Сергій Іванович, працював майстром на Охтирському заводі медичних меблів. Під час війни служив у піхоті, отримав сильне поранення. Мати – Курило Ганна Іванівна була домогосподаркою. Батьки виховали та виростили трьох дітей.

Коли Віктору Сергійовичу було неповних 9 років, розпочалася Друга світова війна. В дитячій пам'яті закарбувалися жахи війни: як по вулиці рідного міста йшли біженці, а на центральній площі гітлерівці повісили людей. Коли Охтирку зайняв ворог, худобу та продукти окупанти реквізували. Дитиною, у воєнні роки В. С. Курило працював у колгоспі на різних роботах, потім він отримав статус учасника Великої Вітчизняної війни.

Закінчивши сім класів Охтирської загальноосвітньої школи, В. С. Курило вступив до технікуму механізації та електрифікації сільського господарства. Згадував, що вибрав цей навчальний заклад через те, що цей технікум розміщувався поряд із домом, і треба було швидко стати фахівцем і допомагати сім'ї жити у ті важкі післявоєнні роки. Вчився на відмінно. Ось так Віктор Сергійович обрав собі професію, не підозрюючи, що вона стане улюбленою справою усього його життя.

Здобувши спеціальність техника, В. С. Курило працював спочатку інструктором-майстром школи механізації сільського господарства, а згодом – контролером ВТК Харківського заводу електромонтажних виробів. Обрана спеціальність Віктору Сергійовичу дуже подобалась та спонукала до подальшого навчання. Тому він вирішив здобути вищу освіту.

У 1952 р. Віктор Сергійович вступив до Харківського інституту механізації та електрифікації сільського господарства. Уже з першого року В. С. Курило поєднував навчання в інституті з роботою лаборанта на кафедрі сільськогосподарських машин.

Після закінчення військової підготовки у ВНЗ за фаховим напрямом ракетно-зенітних військ Збройних Сил СРСР В. С. Курило присвоєно військове звання лейтенанта.

У 1956 р. Віктора Сергійовича як молодого спеціаліста з вищою освітою направлено на роботу у Казахстан завідувачем майстерні у Кзил-Арасанській МТС Алма-Атинської області.

У 1957 р. В. С. Курило повернувся до України на посаду головного інженера механізованого лісгоспу «Жовтневий» Херсонської області.

Упродовж 1957–1959 рр. був представником у народному суді м. Харкова.

Бажання втілювати свої численні винаходи спонукало Віктора Сергійовича у 1959 р. вступити до аспірантури в УкрНДІЛХА. Доля звела В. С. Курила з відомим професором Зимою Іваном Митрофановичем, якого він дуже поважав як людину та спеціаліста, пишався дружбою з ним та обрав його своїм науковим керівником.

У 1960 р. В. С. Курило перевівся до аспірантури УСГА на кафедру механізації лісогосподарських робіт і лісоексплуатації. Тема дисертаційного дослідження Віктора Сергійовича – «Валка дерев з корінням».

Маючи серйозну інженерну підготовку та різноманітну практику використання машин і механізмів на різних виробничих операціях, Віктор Сергійович спрямував свої зусилля на вдосконалення механізмів і знарядь, розробку нових з метою удосконалення технологічних процесів з лісовирощування. Віктор Сергійович створив оригінальний агрегат для звалювання дерев з корінням (ДК-1), зразки якого добре себе зарекомендували як в Україні, так і за її межами.

Упродовж 1962–1963 рр. В. С. Курило працював на посаді головного інженера-механіка Боярської ЛДС. Пізніше був переведений на посаду старшого наукового співробітника Боярської ЛДС, маючи, таким чином, реальні можливості для втілення своїх ідей у конструюванні технічних засобів.

У 1973 р. Віктор Сергійович переходить працювати на посаду асистента кафедри механізації лісогосподарських робіт і експлуатації УСГА. Пізніше він обійняв посаду старшого викладача кафедри.

В. С. Курило опублікував понад 60 наукових робіт, отримав 19 авторських свідоцтв на винаходи, нагороджений двома бронзовими медалями ВДНГ СРСР та «Винахідник СРСР».

Останніми роками Віктор Сергійович виношував проект ідеї розробки «вічного» двигуна.

Віктор Сергійович Курило був дуже багатогранною людиною – мисливець, рибалка, пасічник, фотолюбитель, захоплювався шахами, плаванням, ковзанярським та гірськолижним спортом.

Він любив студентів і разом з тим був вимогливим, суворим, справедливим щодо знань та оцінювання. Студенти розуміли його, цінували та ставилися з повагою і любов'ю.

В. С. Курило, читаючи лекції, відчував настрій аудиторії, структуровано пояснюючи матеріал, завжди «розбавляв» лекцію цікавими і веселими випадками з життя.

Віктор Сергійович Курило помер після виснажливої хвороби 26 грудня 2006 р. Похований у рідній Охтирці біля могил батьків.

Студенти пам'ятають Віктора Сергійовича як прекрасного лектора, вдумливого викладача, а співробітники інституту – як цікавого співрозмовника, який мав надзвичайно широку ерудицію.

Викладацьку справу свого батька нині продовжує донька Віктора Сергійовича – Ольга Вікторівна Токарева.

*В. Гриб,
О. Грушанський,
О. Токарева*

**ПРОФЕСОР
МЯКУШКО
ВОЛОДИМИР КОСТЯНТИНОВИЧ
(До 95-річчя від дня народження)**

Володимир Костянтинович Мякушко народився 15 грудня 1922 р. в м. Жмеринка Вінницької області.

Батько Костянтин Єремійович Мякушко був робочим. Мати Олена Григорівна Мякушко – домогосподарка. Сім'я була велика, складалася з 9 осіб, Володимир Костянтинович мав чотири брата і дві сестри.

У 1930 р. В. К. Мякушко вступив до Жмеринської середньої школи, яку закінчив у 1940 р.

Після закінчення школи Володимир Костянтинович вступив до Бакинського військового училища зенітної артилерії.

З початку грудня 1941 р. до липня 1942 р. В. К. Мякушко брав участь в обороні м. Севастополя. Під час одного з боїв на Сапун-Горі був поранений. Шпиталь, де він перебував на лікуванні, мали евакуювати, але не встигли. Шпиталь був захоплений ворогом, і Володимир Костянтинович потрапив у полон.

У травні 1945 р. після звільнення з полону Володимир Костянтиновичу довелось пройти декілька спеціальних перевірок, після яких йому відновили військове звання й наприкінці грудня 1945 р. демобілізували у запас.

Упродовж 1946–1948 рр. В. К. Мякушко працював у депо ст. Жмеринка кочегаром, а згодом помічником гідровозного машиніста.

У 1948 р. Володимир Костянтинович вступив на лісогосподарський факультет Львівського сільськогосподарського інституту, який закінчив із відзнакою у 1953 р.